

ABSOLUT NOLL

ANNA FOCK

Absolut noll

ERSATZ

© Anna Fock 2013

© Ersatz, Stockholm 2013

Redaktör Joakim Sundström

Omslag Håkan Liljemärker

Omslagsfotografi Jonny Brevik

Sättning & grafisk form Ola Wallin

Tryck Spindulys, Litauen 2013

ISBN 978-91-87219-45-0

www.ersatz.se

Absolut noll

Min pappa berättade en gång att när petersburgare dör, tar de bara metron ut till Primorskaja. Det är det första jag kommer att tänka på när jag förstår vad som har hänt. Några regndroppar gör spår i leran på Aleksejs kind och jag kommer av mig med handen i fickan, där jag trevar efter ett par metropolletter att lägga på hans ögonlock. Allt jag hittar är en söndersmulad pappersnäsdud, och det kanske inte spelar någon roll – han kom ju ändå från Sibirien ursprungligen. I stället torkar jag försiktigt bort regnet från hans kind, men dropparna har en seghet som inte finns hos vatten. Tårar och snor, som antagligen kommer från mig. Helvete. Min kropp darrar och jag lägger mig ner tätt intill honom, drar fingrarna genom hans axellånga, blonderade lockar, precis som han alltid brukade göra själv. Mina snyftningar stryker längs hans hals utan att framkalla någon reaktion. Detta händer. Det händer verkligen.

»Aljosja?«

Huden är sval när jag trycker mina läppar mot hans hals – sval som i knappt ljummen, men ändå inte kall mer än av den begynnande höstkylan. Aleksej måste ha varit levande alldeles nyss. När jag böjer mig över honom, min näst bästa vän, känner jag att han luktar illa ur munnen. Ruttnar en människa verkligen så snabbt? Är kroppen verkligen så värdelös? Leran på hans släta kind borde inte få finnas där, men ändå har han någonting väldigt fridfullt omkring sig.

Så lugn han ser ut när han ligger där, ofattbart stilla och med sin brudiga mun nästan omärkligt öppen. Gräsmattan snurrar och jag pendlar mellan djup sömn och en illamående halvvala, övertygad om att jag kommer vakna först när polisen och ambulansen kommer för att hämta Aleksej eller kanske när något påtönt tonårgång kommer för att råna oss. Jag funderar över om tonårgång blir rädda för lik och piggnar för en sekund till så pass mycket att jag kan sätta mig upp och se på de uppfällda broklaffarnas glittrande lampor och fartyget som styr in mot staden nedanför våra fötter. På andra sidan floden ser jag Vinterpalatset gunga till och tippa över i vågrätt läge. Det pyntade träsk vi bor i har till slut fallit på sin egen orimlighet och hela skiten håller på att rinna ner i ett hål i marken. Det ser otäckt ut, fast jag inser att det snarare är jag som är sned. En bit bort står Vasilij och håller, godhjärtad som han är, tag i den tjocke pojken som raglar runt och kräks. Som vanligt. Bortsett från det faktum att Aleksej har dött av alkoholförgiftning eller någonting – kanske någon sjukdom som vi inte kände till – är allt precis som vanligt. Pojken blir alltid fullast av oss alla. En vacker dag kommer han att trilla i vattnet och drunkna, det är nog oundvikligt så full som han alltid blir, men vi gör vårt bästa för att förhindra att det sker när det är vi som bjuder honom på sprit. Vi minns aldrig vad han heter, inte för att hans namn är särskilt märkligt eller så pass vanligt att det blir intetsägande, utan helt enkelt för att det aldrig vill fastna i minnet. För enkelhetens skull kallar vi honom Anna.

Kräkas. Jag borde kräkas. Ett dovt läte kommer från fartyget som nu är på väg in mellan stadens öar, och just som jag sitter där och tänker på att det låter som när någon blåser i en flaskhals hör jag en rap intill mig. Aljosjas lik kränger till i en våldsam konvulsion innan han drar ihop sig i fosterställning och spy ur sig en närmast omöjlig mängd vodka och korv.

»Vasia!«

Skrikande kravlar jag mig upp på fötter, och trots att jag genast sjunker ihop på marken igen så fortsätter jag att skratta. Vasilij ser nyktert och irriterat på mig, Anna slinker ur hans omtänksamma grepp och Aleksej fortsätter att spy där han ligger mellan de prydligt planterade träden.

»Vad är det nu då?«

»Han lever! Kolla! Han kräks, han är jävlar i mig inte död!«

»Idiot, varför skulle han vara död?«

Utan att kunna förklara någonting skrattar jag så jag tju-ter, gnider kinden mot det kalla gräset och vet inte hur vi ska lyckas ta oss hem utan hjälp. Jag ser ljus en liten bit bort och börjar släpa mig ditåt.

»Vad du än gör Nikita, tala inte till mig.«

När jag slår upp ögonen ser jag ett grått betongtak. Jag känner att jag ligger på en hård brits och antar att det är mitt fel att vi befinner oss här, eftersom Vasia säger som han gör. Rösten är iskall, precis som rummet vi befinner oss i. Han sitter på den motsatta sidan av vad jag antar är en fyllecell, med ryggen lutad mot väggen. Aleksej sitter bredvid honom, blek och hålögd, och cellen stinker av splan

som har torkat in i hans hår. Anna har krupit upp i fotändan av britsen, till synes oberörd av situationen. Han sitter lugnt och stilla och pillar bort smuts från en karamell som han sedan stoppar i munnen. Vilken idiot. Det är inte förrän jag sätter mig upprätt och verkligen ser mig omkring som jag upptäcker att en tjurnackad polis står och flinar åt mig. En sagolik köttskalle med tjocka våta läppar och antydanden till dubbelhaka. Han vänder blicken mot den gråblå järndörren som står på glänt och ropar:

»Arkadij! Någon har vaknat här inne.«

Köttskallen griper tag i min haka och trycker ihop min mun från sidorna. En ofattbar smärta ilar från underläppen och ut i hela skallen. Det flimrar för ögonen och jag undrar om fläskläppen beror på att jag har slagit mig eller om jag har fått stryk.

»Ska jag hjälpa dig med de små svinen? Vad är det för ena?« frågar någon vars ansikte jag inte kan se.

Läppen spricker och jag känner en stor droppe varmt blod rinna nerför hakan.

»Jo, ser du, Vova och jag var ute och körde . . . Det var lugnt, ingen skit, så vi körde till Strelka. Satt i bilen, kollade utsikten. Fint som fan, alldeles lugnt, tills plötsligt den här dumma lilla bögen kom krälände genom gräset i mörkret, skrattande som en galning. Så vi tog in honom i bilen för att ta reda på om någonting hade hänt. Och vet du vad han sa då? Jo, hans kompisar var kvar där borta! Vi måste hjälpa dem också, ta med allihop!«

Jag vrider mig i köttskallens järngrepp och försöker se på Vasilij, kvida fram ett »förlåt«, men jag sitter fast som

i ett skruvstäd. Till slut släpper han mig ändå – han vill väl inte ha blod på handen. Det verkar inte bara vara jag som tycker att situationen är obehaglig; Vasilij ser inte på mig, Aleksejs ögon är alldeles blanka när jag möter hans blick och till och med Anna har stannat upp i sitt frenetiska karamellsugande och sitter helt orörlig. Köttskallen torkar av handen som nyss höll min blodiga haka mot uniformsbyxorna och fattar sedan tag i min lugg.

»Så Vova håller kvar den här aspackade lilla fjollan medan jag beger mig neråt för att leta upp de andra. Och vad får vi med oss? Jo . . .«

Han drar mitt huvud mot sitt svettluktande skrev och pekar på Anna med den lediga handen:

»En ungjävel som saknar pass . . .«

Jag börjar gråta igen, tyst men lika förtvivlat som tidigare när jag trodde att Aljosja hade kolat. Jag blundar så hårt att det börjar blixtra för ögonen, det känns som om ögonlocken ska vändas ut och in.

»Danila, vä- . . .«

Han som talar blir avbruten.

»En jag vet inte vad! Någon blonderad halvbrud. Och en . . .«

Jag vågar egentligen inte se någonting, men kan ändå inte låta bli att kisa lite med ena ögat. Köttskallen, som tydligen heter Danila, hejdar sig mitt i rörelsen när han ska rikta handen mot Vasilij. Så klart, honom kan inte ens en fet fascist säga något nedlåtande om.

»En . . .«

»Danila, vänta lite! Vasilij Nikolajevitj? Är det du?«

Handen släpper taget om mitt hår. Med skamsen belåtenhet konstaterar jag att Vasilij ser rätt dum ut när han med halvöppen mun tittar upp på personen bakom Danila. Hans grågröna ögon vidgas för en sekund, och sedan faller hans skarpa ansiktsdrag på plats igen. Dumheten försvinner ur ansiktet lika snabbt som den dök upp.

»Det är ju du! Se på fan«, hör jag Vasia sucka.

»Känner du dem?«

»Det är Vasilij! Och det där är Nikita Andrejevitj, eller hur?«

Det är en sorgsen fågelunge som möter min blick när jag tittar upp. Hans ljusblå uniformsskjorta är knäppt till sista knappen och kragen sitter löst runt hans långa och taniga hals. Kinderna är insjunkna och polismössan får honom att likna en lång och gänglig kantarell. Ögonen är blå och ser oändligt oskyldiga ut under de tunga ögonlocken. Det löjliga flinet till trots ser han ut att vara nära att brista i gråt. Batongen i hans hand hänger slappt mot hans ben, som om han hållit den beredd men sedan sänkt den. När jag upptäcker det rosaaktiga ärret som löper längs den andre polisens vänstra tinning fattar jag till slut vem det är. Arkadij Sergejenko. Vem hade kunnat tro att han någonsin skulle bli vår, eller någons, räddare i nöden?

»Ja! Mina gamla klasskamrater!«

Danila nickar med en något besviken blick.

»Nå, se till att de skärper till sig då.«

Min läpp spricker upp ännu mer och det smärtar av bara helvete, men när jag ser Danila lämna cellen kan jag ändå inte hejda leendet.

En stund senare sitter vi runt ett bord i en betydligt varmare del av polisstationen och dricker kaffe. Jag ler triumferande mot mina vänner. Turen är på vår sida. Men Vasia är inte på min sida för det, det gör han klart för mig med en kort och bestämd blick. Anna verkar inte bry sig mer än tidigare, han dricker nöjt hummande av den läsk han har fått av den plötsligt ganska vänlige Danila efter att ha gnällt om kaffet. Idiot. Kaffet smakar visserligen inget vidare, men med lite mjölk i går det åtminstone att dricka och koffeinet är mer än välkommet. Själv dricker jag genom ett sugrör i ena mungipan, samtidigt som jag trycker en ispåse mot underläppen. Bredvid mig sitter Aljosja böjd över kaffemuggen, tyst darrande med skinnjackan över axlarna och det blonderade, nerspydda håret i en tovig hästsvans. När han sneglar på mig ler han trots allt, men han säger ingenting. Arkadij lägger en öppnad chipspåse på bordet och slår sig ner.

»Berätta, vad gör ni nu för tiden?«

Vi tittar upp allihop, men Arkadij har fäst sin förväntansfulla blick på Vasilij's vackra ansikte. Han harklar sig.

»Jag studerar. Fysik och matematik. Lågtemperaturfysik.«

»Ja, det kunde man väl ana«, säger Arkadij hörbart imponerad.

Vasia hummar jakande och vår gamle plågoande vänder sig mot mig.

»Tja. Jag är biografmaskinist, jag vet inte ... Han också ...«

Jag pekar med tummen på Aleksej och tittar för en sekund

ner i mitt kaffe, skamsen av någon anledning, men Arkadij suckar och nickar som om han tyckte att även jag har kommit någonstans i livet.

»Ja, det visste man ju hela tiden att det skulle bli någonting bra av dig, Vasilij. Och dig också.«

Han ser på mig och jag rynkar på ögonbrynen. Hörde han inte vad jag sa?

»Ni, allihop, ni ser så . . . kulturella och intressanta ut . . .«

Arkadij låter blicken vandra mellan oss medan han pratar, men när han får syn på Anna tystnar han, ögonlocken fladdrar till och han ser än en gång ut som om han ska börja gråta. I stället tar han en djup klunk av kaffet och lägger ifrån sig kantarellmössan på bordet. Vi andra stannar upp och stirrar på honom. Inte nog med att håret är trasigt och ser ut att vara klippt med en motorsåg, huvudet är dessutom fullt av kala fläckar. Nervöst börjar Arkadij pillra och dra i de stackars bruna testarna och nu ser jag hur stort hans ärr faktiskt är. Det slutar en bra bit inne i håret, någonstans på bakhuvudet. Vi var aldrig vänner i skolan, snarare tvärtom: vi avskydde varandra. Särskilt Vasilij irriterade han sig på, även om han nu tycks beundra honom något alldeles otroligt, och vi å vår sida var inte alltför imponerade av honom. Arkadij Iljitj Sergejenko var typen som verkligen gjorde skäl för sin puckostämpel. Det där ärret måste han ha fått då, sista gången någon i vår skola såg honom. Vi började närma oss den ålder då vi måste skaffa oss ett pass och Arkadij var fast besluten: när tiden var inne skulle han absolut inte bli skickad till militärtjänstgöring. Han började envist jobba på att samla hjärnskakningar. De första

försöken misslyckades; visst gjorde han sig illa och nog var det nära att han skadade sig ordentligt, men någon skallskada lyckades han inte åsamka sig genom att springa in i väggar och åka skateboard nerför branta backar. Det värsta han ådrog sig var skrubbsår och bulor som vi alla skrattade åt när han kom med dem till skolan nästa dag. Till slut bestämde han sig för att hoppa från ett fönster på skolans tredje våning. Det hela påstods vara ett självmordsförsök, men alla i klassen visste vad det var frågan om. Strax före sista eftermiddagslektionen gjorde han det, och när läraren kom in i klassrummet stod hela klassen och trängdes vid fönstren. Vi tittade ner på hans orörliga kropp. Jag kan inte minnas varför vi inte försökte hindra honom. Vi fick inte veta exakt vad som hände sedan, inte mer än att han hade överlevt men skadat sig så allvarligt att han skulle bli borta från skolan under resten av terminen. Det visade sig ta ännu längre tid än så, och vi såg honom aldrig igen efter det. Antagligen krossade han skallen, och med tanke på det verkar han ändå ha klarat sig oväntat bra.

Efter en stunds pillande har han en hel näve hår i handen. Han sätter tillbaka skärmmössan på sitt förstörda huvud och kastar den stora hårtussen i en papperskorg. Dörren öppnas och en ganska snygg, mörkblond polis i trettioårsåldern kommer in med en plastlåda i händerna. När han ställer ner lådan med våra beslagtagna tillhörigheter på bordet ger han mig en blick som är både äcklad och road. Jag antar att det är han som är Vova. Genast får jag en känsla av att han helst av allt skulle vilja slå oss allihop fördärvade och att han bara låter bli eftersom vi av någon anledning

står under Arkadijs beskydd. Jag försöker få ögonkontakt med Aleksej, men han märker ingenting; hans cigarettpaket ligger inte i lådan, det har antagligen hamnat direkt i någons ficka. Det är nästan så jag tror att han ska börja gråta. Jag får tillbaka min plånbok och kikar diskret i den under bordet innan jag stoppar den i fickan. Som jag trodde: den är länsad på sedlar. Mitt bonuskort på Dom Knigi är också borta. Skithögar.

Anna får inte följa med oss därifrån, utan måste stanna kvar i det kakelklädda rummet tills han får hjälp att ta sig hem. Polisen tror förmodligen att han är minderårig – han är ju dum i huvudet och ser ut som ett förvuxet barn – men jag kan ändå inte låta bli att oroa mig för honom. När jag går ut efter Aleksej skakar jag Arkadijs hand.

»Ni gör inget dumt med honom, va?»

Jag kastar en blick på Anna, men han har fått ännu en burk läsk av Danila och mumsar belåtet på chipsen samtidigt som han vinkar åt oss och ropar att vi ses. Det verkar inte gå någon större nöd på honom.

»Oroa dig inte! Dina vänner är mina vänner. Vi ska bara se till att han kommer hem ordentligt.«

Arkadijs kinder skakar till igen, de enorma ögonen blir blanka och jag är övertygad om att han när som helst kommer att börja gråta på riktigt. Situationen börjar bli tröttsam så jag väljer att tro honom och följer efter de andra till ett rum där vi blir tillsagda skriva under ett papper hos en rödhårig skönhetsmodell som visar sig heta Julia. Perfekt blankt hår i hästsvans, sagolikt arsle, synd att man inte gillar tjejer.

Hon lägger huvudet på sned när hon tar emot pennan och papperet från Vasilij, som fortfarande verkar vara arg. Under natten har en ganska tjock skäggstubb vuxit ut på hans haka och kinder, men det ger bara extra djup åt hans ansiktsdrag.

»Vad är du så sur för?» frågar jag medan jag fyller i uppgifterna på pappret och skriver under med mitt namn.

I ögonvrån ser jag hur han ler mot Julia, utan att bry sig om vare sig mig eller sitt dåliga humör.

»Därför. Att.«

Vasilij uttalar båda orden noggrant och bestämt. Sedan ser han sig omkring och tittar menande på papperet som jag ger till Julia innan jag reser mig upp för att lämna polistationen. Klockan på väggen visar kvart över sex på morgonen. Aljosja och jag går ut, och det är inte förrän vi öppnar dörren som jag märker att Vasilij dröjer sig kvar där inne. Vilken skit.

När vi kommer ut i friska luften märker jag hur olidligt trött jag är. Magen svider och jag mår illa, det snurrar i huvudet och jag antar att jag fortfarande är rejält berusad. Först nu slås jag också av att vi är pank allihop, vi kan varken köpa något att äta eller skaffa cigaretter. Vi kanske inte ens har råd att ta oss hem.

»Var fan är vi någonstans?» undrar Aleksej och ser sig omkring.

Jag rycker på axlarna – jag har inte lyckats samla mig tillräckligt för att känna igen mig. Ändå pekar jag med handen åt första bästa håll.

»Metron borde ligga ditåt.«

Till slut kommer även Vasilij ut från polisstationen. Han ser sig omkring och gäspar och sticker sedan åt oss var sin cigarett som han tydligen har raggat till sig där inne.

»Nionde linjen. Praktiskt. Jag går nog hem till föräldrarna. Nå, för att svara på frågan som du ställde förut: jag är på ett något sämre humör än vanligt eftersom fågelskräman där inne nu har våra adresser och inte verkar tycka sig ha någon som helst anledning att inte kontakta oss.«

Han börjar gå längs gatan och Aljosja tycker uppenbarligen att vi ska göra likadant. Själv är jag nära att kräkas och vågar knappt röra mig ur fläcken. Nikotinet har gjort mig yr.

»Vi kanske borde gå tillbaka? Kolla om vi får åka med om de kör Anna . . . «

»Nej, för fan! Kom nu.«

Mina vänner drar med mig och när jag tänker efter är det nog lika bra att följa med dem. Att få skjuts hem av Arkadij Iljitj Sergejenko, evigt pucko och numera snut på gränsen till nervsammanbrott, det låter som en onödigt plågsam väg mot undergången. Jag hänger på Aleksejs axel och släpar mig fram längs gatan.

2.

»Jag åker nu.«

En månad har gått sedan jag sa det, stående på andra sidan av den dörr som jag nu har framför mig. Inte mycket har hänt sedan dess, än har det inte gjort någon betydande skillnad att jag åkte härifrån. Jag har ännu inte bestämt mig för om jag ska ljuga eller säga som det är och sedan bli tvungen att värja mig mot böner om att jag ska komma tillbaka. Till slut öppnar jag bara dörren, efter att snabbt ha lirkat ut de två ringarna ur näsan och stoppat dem i fickan.

Jag åkte då. Sedan dess tycks ingenting ha hänt här heller – vardagsrummet ser ut precis som det gjorde när jag stängde dörren om det. Bara ljuset är annorlunda. Hörnet där jag sov är fortfarande tomt, i bokhyllorna gapar hålen efter böckerna som jag tog med mig. Mamma och mormor sitter bredvid varandra i soffan och ser på konståkning med glasartade blickar. Dammråttorna i hörnen, det inramade och solblekta Putinporträttet på väggen, tekopparna på glasbordet, betongen utanför fönstret; hela scenen tar bara ett par sekunder att ta in.

»Mamma?«

»Min pojke. Lilla, lilla Nikita«, suckar min mor utan större inlevelse och reser sig trött ur soffan för att kyssa min panna och pilla på min näsa.

Mormor reser sig inte utan nöjer sig med att stirra ingående på min klädsel från soffan.

»Svart, svart, svart. Men du har i alla fall tagit bort de där sakerna ur näsan. Det var ju bra.«

Vi går ut och sätter oss på balkongen. Egentligen fasar jag nog mer för att vara ensam med min mor än att sitta där inne och titta på teve med henne och mormor, men kvällsluften lättar upp den tunga stanken av kål från mormors soppkok. Jag sätter mig på den blå plaststolen med Baltika-reklam och blundar. Min tröja luktar redan kokt kål och jag hoppas i mitt stilla sinne att de åtminstone har kostat på sig att köpa korv till kålsoppa och att jag inte får gaser i magen och blir illamående. Det är tänkt att jag ska gå ut så fort jag kommer härifrån.

»Berätta, hur är det nu? Jobbar du fortfarande på biografen?«

Jag nickar och tar en av mammas cigaretter.

»Och jag har ju undrat förstås, hur det här ska gå. Vem tar hand om dig?«

»Jag tar hand om mig själv.«

»Så du har ingen . . . kvinna?«

Jag vänder mig från gården och lekplatsen sju våningar ner och ger min mor en blick som får all färg att försvinna från hennes ansikte. En stund stirrar vi bara på varandra och jag tycker att hon mer än någonsin liknar ett askfat.

»Det har varit tomt utan dig här«, mumlar hon efter en stunds uppgiven tystnad.

Mamma lutar pannan mot balkongräcket på samma sätt som hon satt och tittade när jag och mina tre vänner lastade in det sista i den hyrda skåpbilen den dagen då jag flyttade.

Anna var med men intresserade sig mest för mormors plommonpiroger, tills hon slog honom på fingrarna och kallade honom gris. Vasia tordes mamma inte ens se på, så hon gömde sig på toaletten när han kom in och sprang sedan och satte sig på balkongen där hon höll sig gömd tills vi åkte.

»Jag var väl inte här så mycket ändå?«

»Nej, men du fanns här. Det är klart, allt man kan behöva finns ju här ute . . . Ganska trevligt är det också, bara lite långt från allt jag var van vid förut. Och det är egentligen inte så långt bort. Jag menar, det ligger ju ganska långt ut men det är lätt att åka inåt stan om man vill.«

Egentligen vet hon att jag vet att hon aldrig tar sig längre bort än till skolan där hon jobbar vid Moskovskij Prospekt, men jag nickar ändå, vägrar nappa på betet och låtsas i stället tro att hon mår bra och är lycklig här ute.

»Din mormor är ju inte heller glad att ha mig här. Hon tjuvar nästan varje dag om att hon minsann fick stå i bostadskö i femtio år för att få en egen lägenhet och att hon verkligen inte hade tänkt sig att dela den med en vuxen dotter . . .«

»Eller sitt bortskämda barnbarn som har mage att tycka att det är trist här«, fyller jag i och fimpar.

»Nej. Men nu slipper hon i alla fall dig.«

Barnen försvinner in från lekplatsen där nere och solen börjar röra sig nedåt bakom hyreshuset. Kålsoppa luktar, mormor knackar på fönstret, ovanför oss går ett mullrande jetplan in för landning på Pulkovo och min ömma moders ögon blir alldeles matta och färglösa.

Så fort jag har lämnat mormors lägenhet sätter jag tillbaka ringarna i näsan och drar fram min långa lugg i ansiktet. Medan jag väntar på hissen plockar jag fram en svart spritpenna ur fickan och börjar provisoriskt måla naglarna. Mamma hade köpt en påse billiga amerikanska kycklinglår, men det enda jag fortfarande känner smaken av är den tunna och snålt kryddade kålsoppan. Det gör mig lätt illamående och jag känner egentligen bara för att åka raka vägen hem, men jag har övertalat Vasia att följa med till Cabaret och hålla mig sällskap medan jag solidariskt tittar på den dragshow som Aleksej och hans sugardaddy ska framföra under kvällen. Vore det inte för Vasia hade jag låtsats vara sjuk och åkt hem. På hissväggen har någon klotttrat »Ivan + Lidija« och ett hjärta. Jag trycker på knappen och väntar tills hissen har börjat röra sig nedåt innan jag snabbt kryssar över hennes namn och skriver dit »Sergej« i stället. Tre av naglarna på högerhanden är fortfarande omålade, men jag låter dem vara och stoppar tillbaka pennan i fickan. Där ute sitter de gamla gummorna på sin bänk, de funderar antagligen på om de ska börja dra sig inåt eller inte. Vi nickar åt varandra, och så snart jag har gått förbi dem drar jag huvan över skallen och virar halsduken över hakan. Under de år jag bodde här ute med mamma och mormor gjorde jag mitt yttersta för att inte tillåta det att bli på riktigt, för att så lätt som möjligt kunna sticka härifrån så snart jag kunde utan att drabbas av några sentimentala funderingar, men några enstaka personer i de närmaste husen vet ändå vem jag är. Jag har ingen lust att bli igenkänd, inte här ute och inte just i kväll. Betongen ser glåmi-

gare ut än någonsin. Det var aldrig meningen att jag skulle leva här, och så fort vi flyttade hit började jag jobba på att ta mig härifrån. Ändå dröjde det till nu, tills jag hade fyllt tjugotvå år och lärt känna Aleksej som räddade mig från allt detta genom att låta mig bli inneboende i hans lilla tvårummare vid Sennaja.

Först när jag når metrostationen vid Leninskij Prospekt stannar jag för att röka. Hem. Jag kan fortfarande åka hem, tänker jag, men i nästa ögonblick upptäcker jag att Vasia har ringt och skickat ett meddelande för att tala om att han är framme och att han väntar på mig. *Snart*, svarar jag men blir stående en stund i doften av tunnelbana som kommer emot mig genom stationsdörrarna. En oljig doft, som av kol och varm metall. Dörrarna öppnas och jag kliver åt sidan efter att ha fått en knuff i ryggen. Jag känner efter i bröstfickan på min svarta jeansjacka och hittar en pollett till metron, fimpar cigaretten och går in. Bokkiosken där inne har en *Stalker*-bok som jag inte har läst, så jag köper den innan jag stoppar polletten i automaten och passerar vändkorset. *I baren med Aljosja, åker om du inte kommer ganska snart*, meddelar Vasilij. *På väg, i metron*. När rulltrappan har rullat några meter sätter jag mig på trappsteget och börjar läsa, lika mycket av nyfikenhet som för att inte tänka på att det är relativt glest med folk och att det inte är alldeles riskfritt för en uppenbart ljusblå kille med målade naglar att vara ensam i metron. Inte vid den här tiden, inte vid en ändstation, om någonsin eller någonstans. Ännu en gång fiskar jag upp mobiltelefonen för att skriva till Vasilij: *Kommer om en liten stund, om jag överlever. Om jag dör ska du veta*

att du är min bästa vän. Inte för att han kommer att svara, men jag skickar meddelandet ändå och försjuncker sedan i min bok tills jag kommer inom synhåll för rulltrappsvakten.

»Så du lever i alla fall! Och jag som trodde . . .«

Vasia ropar och gestikulerar yvigt med armarna, flinande.

»Håll käften.«

Jag tränger mig fram till bardisken mellan Vasilij och en kvinna som jag strax inser är Aleksej. Han flinar åt mig och jag sträcker fram handen för att röra vid hans konstfullt lockade och nyblekta hår, men han viftar bort mig.

»Akta! Det här fixade jag inte på en minut.«

»Ja ja. Så jag antar att du och Kirill är ihop för tillfället?«

Aleksej blinkar åt mig, halar upp en fickspegel och målar ännu mer rött på sin brudiga mun.

»Jag vet inte. Det verkar som om han går och grubblar över något som han inte vill prata om. Och så vill han inte ha sex. Men han har inte gjort slut på några veckor nu.«

»Det här har jag frågat många gånger, men vad ska du ha honom till egentligen?«

Aljosja smackar med läpparna och inspekterar sminkningen i spegeln.

»Nikita, det där kommer du att förstå när du blir kär i någon som är helt fel för dig. Förresten kan jag förstå honom också, att han är deppig alltså. Flera av hans vänner har fått hiv. En är nästan död och folk är rätt nojiga.«

»Det är många nu«, svarar jag, men Aleksej stoppar bara undan sminket och pussar mig på kinden.

»Det var kul att du kunde komma ändå. Kirill väntar, jag måste gå och byta om!«

Han går och jag finner mig stående mellan Vasia, som dumt leende skriver någonting på sin mobiltelefon, och en kille på kanske nitton år som dricker Baltika med sugrör. Vilken idiot. Men ändå en nästan obehagligt söt idiot, mycket grönögd och mycket mörkhårig med en fräknig näsa och antydning till ojämn hy, som om han alldeles nyligen har gått igenom puberteten. När han ser att jag stirrar på honom ler han blygt mot mig, men även om det hela är lockande känner jag mig inte riktigt på humör utan vänder mig mot Vasilij.

»Hur mådde din mamma då?« frågar han och tittar till slut upp från sin mobiltelefon.

Jag himlar med ögonen, betalar min öl och vänder mig om mot resten av lokalen.

»Som förväntat. Deppigt. Bara att hålla emot och hårda ut.«

Vasilij mobil piper till och han glömmet direkt bort att han nyss försökte engagera sig i mig, min mamma och den familj som en gång levde i symbios med hans. Flinet blir ännu dummare när han läser och besvarar meddelandet.

»Vad är det du har på gång nu? Vad hette hon, den där heta rulltrappsvakten på Proletarskaja?«

»Valeria? Nej, hon var inte riktigt klok.«

»Polisen Julia.«

Vasilij fnyser.

»Mer stil än så har jag.«

Han dricker upp sin vodka och jag har lust att be honom

ta sin förbannade stil och klass och stoppa dem i pruppen, men i samma ögonblick tänds strålkastarljuset på scenen och musiken – något oväntat drömskt och stiligt – sätter igång. Smuttande på min öl tittar jag ut över den glesa publiken. Mest äldre män, några enstaka kvinnor i olika åldrar och ett litet gäng killar i vår ålder. Ett par drugor som ser ut som bedagade sovjetiska popstjärnor sitter vid bordet närmast scenen och smuttar uttråkade på var sin färgglad cocktail.

»Åh, guden min så pinsamt«, stönar Vasilij, och när jag ser Aljosja i en röd paljettklänning börja mima på scenen förstår jag precis vad han menar. Än värre blir det när Kirill, som är en bit över fyrtio, lönnfet och ganska hårig, gör honom sällskap i en guldklänning och lila peruk.

»Man skulle ha gått till Central Station i stället«, säger någon i mitt högra öra, och även om jag inte orkar vrida på huvudet en gång till så förstår jag att det är den grönögde.

Jag ser på min vän och hans märklige älskare där de står och åmar sig. Efter en stund slutar jag att ens försöka att hålla mig för skratt – det är antagligen bara på skoj ändå. Vasilij stoppar sin förbannade telefon i fickan, tar på sig jackan och knackar mig på armen.

»Jag står inte ut. Kan du vara bussig och säga till honom att jag var här tills de var klara?«

Antagligen ska han träffa den han skriver till, den som han inte vill berätta något om, och jag orkar inte se på honom, litar inte på mig själv och min förmåga att hålla tillbaka min groende ilska mot mannen som är eller har varit som en bror för mig. När jag blundar ser jag framför mig

hur min mamma driver runt i ett blåflimrande lysrörsljus, nollställd, men ändå med ett slags frid i sina insjunkna ögon. Lamporna får hennes kortklippta, färgade hår att se silverfärgat ut. Hon skjuter en kundvagn i blå plast framför sig, letar rabatter och kycklinglår. Det var allt hon fick, det var allt som blev kvar åt oss när allting hade förändrats. En lågprismarknad intill en flygplats. Jag öppnar ögonen igen.

Vasilij har gått nu.

»Bråk?«

»Va?«

»Din kille. Han stack bara.«

Jag suckar och skakar på huvudet med nävarna knutna i fickorna. Han menar säkert väl, den där lille skiten som nu står och ser bekymrad ut med en sugrörsöl i handen, men just nu äcklar han mig bara.

»Han är inte min kille och det är väldigt, väldigt privata familjeangelägenheter«, svarar jag och ångrar nästan genast att jag tog i så. Men det kan göra detsamma, efter en liten stund ställer jag ifrån mig min halvtomma flaska och springer ut därifrån.

»Vasia!«

Jag skriker lite för högt, för desperat, och ett par fulla, lite skumma män i fyrtioårsåldern vänder sig om och stirrar på mig. Samtidigt inser jag att jag antagligen springer åt fel håll – metrostationen ligger bakom mig – och stannar. Trots att jag inte har sprungit särskilt lång tar jag stöd med händerna mot knäna och andas tungt. Vasilij är säkert långt borta redan.

»Du, jag menade verkligen inte att lägga mig i eller vara efterhängsen eller så.«

Jag rätar på mig och ser på sugrörskillen som har kommit ikapp mig och ställt sig alldeles bakom mig. Han blinkar med sina löjligt täta och svarta ögonfransar och skrapar i marken med en lila och gul gympasko.

»Är du inte det nu, menar du?«

Egentligen gör det ingenting och jag hade inte behövt säga så. Det är ingen fara. Nej, tack, jag förstår och det gör ingenting. Så lätt, men ändå säger jag inget av det där, i stället kastar jag en snabb blick på killen och fnyser, innan jag fortsätter att spana utmed gatan, bort mot kanalen och stationen. Som om jag skulle ha en chans att få syn på Vasilij nu, när han antingen är nere i metron eller har vinkat till sig en bil och åkt till andra sidan stan.

»Okej, förlåt. Men vad heter du?«

»Nikita«, suckar jag och börjar gå tillbaka mot Cabaret.

Han skyndar efter mig, hack i häl som om han var orolig att tappa bort mig.

»Volodja.«

»Mhm.«

»Men vill du inte hänga med till Central Station då? Jag har en massa kompisar som jobbar där, vi kan säkert komma in gratis även om vi inte är så uppkl-...«

»Det var väl ett förbannat knulltjat om Central Station! Vad är det för fel på dig egentligen? Gå du och drick öl med sugrör och låt mig vara i fred.«

»Okej...«

Volodja ser ledsen ut, men även om jag ångrar mig och

vill ta tag i honom och be om ursäkt så kan jag inte förmå mig att säga något mer. Om jag inte visste bättre hade jag nog trott att jag redan var kär. Jag tändar en cigarett och ser i ögonvrån att han lunkar tillbaka mot ingången till klubben. Jag borde nog åka hem, eller så går jag in igen om en stund och ber honom om ursäkt eller skiter i det och sjunger karaoke med Aleksej och Kirill. Super mig full och skäms. Jag vänder mig bort, tar några bloss på cigaretten, men får snart en känsla av att någon står bredvid mig.

»Förlåt.«

Jag blundar hårt i några sekunder, men sedan brister jag ut i skratt. Det går inte att hålla emot.

»Du är ju helt osannolik!«